

נגמר הדין פרק ששי סנהדרין

מז.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

תורה אור השלם

1. וְכִי יִהְיֶה בְּאִשׁ חָטָא
מִשְׁפָּט מוֹת וְהוּמָת
וְתִלִּית אֹתוֹ עַל עֵץ;
דברים כא כב
2. לֹא תִלֵּן נָבְלָתוֹ עַל
הָעֵץ כִּי קָבוֹר תִּקְבְּרֶנּוּ
בַּיּוֹם הַהוּא בִּי שְׁקָלָת
אֱלֹהִים תִּלְוֶי וְלֹא תִטְמָא
אֶת אֲדָמְתוֹ אֲשֶׁר יֵי
אֲלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ נֶחֱלָה;
דברים כא כג

רבינו חננאל (המשך)

שיש שואל נדן שנים כיין
 אלו באתה אחת כן
 שני מיתות ביהא אכן כר
 ונבחרה מורושה שתי
 שנים וארבע ששתיה
 בנתיא אחת בסקילה כיון
 ששני צבירות חן אין
 נשתי אותן אכל במיני
 אחת ועבירה אחת כן
 עשהה באו על עשרה
 זכורים ופיקר און כלל
 ביבוס אחת ומוחיל עליה
 כן אדא רב אהבה אין
 נדן ביום אחד אפי' נואף
 ונבא פוקר רב חסדא
 בנפח בתו (א) ואשתי ארלא
 ובועלה נהניא כשריפה
 ובועלה נהניא או פת כן
 וחומיני זומיני פ' כגון
 ששתיהו שרייתא ונחתיביה
 כן דרס הוומיני
 הנרגין הוומיני היא
 אחרת
 והעירי מרומא ונמצאו
 הארשטונים ששתיה ר'

מכיוון ותעצמן של מן
ההורה לשעבר סייג להורה
ומעשה כאחד שרכב על
מכשור שבטב וסלקוהו ב"ד
לפני שראוי לטקולו
אלא לעשות סייג שהשעה
הייתה צריכה לכן. וחקו
הוא (הבדק) [השק] ותטוהו
אלה לא הצו (ש"כ) כ
המלמד היתה מצדקת
ואומרת הוצ' תמים
אשר כב"ש ראוי אשעה
גדול קדוש השם מחלול
כחלל השם (ח"ס) כתיב
ותהם הוותו כמי קצו
קציר מחללתי קציר שצורים
וכותביה מחללתי קציר עד
לפני מים עליהם עז
השמים וגו' שהוא מחללתי
קצירי שצורים מלמד
הוא תלוי מן שמי
עד ומן הרבעה ב"ד
והיו עורבים
ושבבים ואורזי מני
השמים וזו מני

למי לפנינו כאן ובקדושין פ"ד
בזמות דף ע"ט:

כו"ס הואיל ודמיה לפרטא בכל מיילי
לו וכי דרשינן הכי היכא דמיקרבין
א דמי ליה במידי כגון שאר מיתות
דוכתא דאיכא כלל ופרט וכלל דמאן

הַשְּׁתָּא דמרחקין מהדרדי. והא
לדמרר' (ו) מנחות (ה):
כלל ופרט המרוחקין זה מזה אין דנין
אֹתוֹת בכלל ופרט לאו דאין דנין כלל
אלא דנין בכלל ופרט והאין לרבויו
מדידי כ' הכא להדיא לרבויו (ע"ב):
אֹתוֹת בלא בסותו. ואף על גב
דמשעת סקילה היה ערוס
ס"ד שלישיסוהו בשעת תליה:
שְׁתֵּי עֵבִירֹת. ומעשה דשמעון בן
שטח יס צעלת אוב וידעוני
ויס חובר חצר ושאר מכשפות:
תליה

קל ונתלה דברי ר' אליעזר
מורה מאי מעמא דאמר קרא
שעל חמאו נהרג יצא בן
חר מיעוט^א ואין מיעוט אחר
שמעון בן שמח תלה נשים
אבל במיתה אחת דנין והא
אמרו ליה דאין דנין אלא אי
נין שתי מיתות והכי דמי כגון
נין מתיב רב אדא בר אבהה
תרגמא רב חסדא כבבת כהן
ר"א בן יעקב אומר^ב שמעתי
בור על דברי תורה אלא כדי
על סוס בשבת בימי יונים
לכך אלא שהשעה צריכה
תחת התאנה והביאוהו לבית
צריכה לכך: **מתני'** כיצד
^א ומקיף שתי ידי וז על גב וז
הכותל ותולה אותו כדרך
עליו בלא תעשה שנאמר^ב לא
אלהים תלוי וגו' כלומר מפני
שם שמם מתחלל^א אמר
לשון אומרת^א קלני מראשי
ל רשעים שנשפך קל וחומר
ל המלץ את מתו עובר בלא
נים אינו עובר עליו וילא היו
קברות היו מתוקנין לבית דין
נ נתעבל הבשר מלקטין את
ם באים ושואלים בשלום
עליכם שדין אמת דנתם
ולא

לדאכא באזא וואכא בידיעווי והכתבו
 ותרמא רב חסדא. להא דרב אדא:
 זעל ארוסה בקיילה וזעל נשואה
 מי וזמיה. שהא והן נהרגין ולא
 תזעל ולא מיתתה דכתבי (דברים
 והזינו המזימים מנאלת היא חייבת
 ועמי. מרבות: ש"ד. מותרין להיות
 חיות מינה לשאיו חייב אלף מפני
 לך. מפני שהיו פרושים בעצירות
 ית. בא עליה: תחס הפאנה. מקום
 ה: ומקף. סומך לו זו אלל זו כמו
 ידיו: מוטע על הכותל. לא היתה
 ומזיכרין שזה צירכו: שאם מטערי.
 כמו שהאדם שיגע ועיף אומר ראשי
 בלא תעשה הוא כדיליף בברייתא [שם]
 [מ.]. שסי קבדות. בגמ' [שם] מפרש
 העלמות וקוצרין בקבדות באצווי:
 ולא

[illegible]

לדאן דנין אותו בכלל ופרט אהני לרב
שלא תרצה צו את הכל אלא זה והס
מיעוטא כשאר מיעוטין אלא ממיד
תמעט מיינה ומהכא תפשוט לך
מהרד"י אהני לרבווי עבודת
יה בכל מילי ור' אליעזר דריש
והומת ותלית רבוי כי קללת
מקריב להרדי לא הוו מרבינן
בבב' דרמו לה בכל מילי השתא
אהני לרבווי שאר הנסקלין:
יכו': מ"ט דרבנן אמר קרא
אותו ולא אותה ור' אליעזר
יתו ורבנן אין הכי נמי אלא
יהיה באיש חטא איש ולא
זר האי וכי יהיה באיש מאי
ריש לקיש ההוא למעוטי

ה והתניא בן סורר ומורה
המזן בר יצחק לרבות בן סורר
ש חטא איש ולא בן חטא
על שום סופו נהגה הוי מעוט
בות: אמר להן רבי אליעזר ו
חסדא לא שנו אלא בשתי מי
בן שטח דמיתה אחת הוא ו
אמר לא שנו אלא במיתה אחת
אבל במיתה אחת ועבירה אח
ביום אחד ואפילו בנואף ונוא
בת כהן וזוממי וזוממי (6) תנ
ועונשין שלא מן התורה ולא
לתורה ומעשה באחד שרכ
דין וסקלוהו לא מפני שר
באדם אחד שהמיה את איש
מפני שראוי לכך אלא שהש
קעין את הקורה בארץ והעין
בי יוסי אומר הקורה מוטה
ומתירין אותו מיד וואם לן עו
העין כי קבר תקברנו כי קלל
מפני שבירך את השם ונמצא
עה שאדם מצטער שכינה מ
ם כן המקום מצטער על דמ
יקים ולא זו בלבד אמרו אלא
לכבודו להביא לו ארון ותת
קברות אבותיו אלא ששתי ברי
לנחנקין ואחת לנסקלין ולנש
דין אותן במקומן (7) והק
העדים כלומר שאין כל

יָצָא. וְשִׁמּוֹנִים נָשִׁים לֹא עֲבִירָה אַחַת
נוֹאֵף וְנוֹאֵפָה. דְּמִיתָה וְעֲבִירָה אַחַת
 בְּעוֹלָה נִדּוֹן כִּשְׂאֵר בּוֹעַל בַּת יִשְׂרָאֵל
 הָיָה וְלֹא זִמְמוּמִיָּה: **אוּ בְּנֵה כֹהֵן**
 וְעִידִים וְזִמְמוּ אֶת הָרֵאשׁוֹנִים וְחִיבּוּס
 הַנִּחְנָקִין (לָקֵחַ דף ג'). וְכֹל שְׁנֵי אַחַת
 בָּאִין לִחְבֹּץ הָאֵשׁ וְהִיטּוּ מִיתָה הַבּוֹעֵל
 אֵל שִׁתְּחוּטֵי עֲבֹרָה עַל דִּיט' לְבָד מִצֹּד מִן
 עֲלֵמָה הוּא מִדְּרַבָּן: **אֵלֶּה שְׁמֵי הַ**
 גִּזְרֹת וְהֵיוּ מֵאוֹת בְּזוֹת בְּעִינֵיהֶם:
 ד' הוּא עֹנֵף יוֹאֵל מִן הַקּוֹרָה סְמוּךְ
 (עֲבֹד יוֹס פ"ד מ"ב) לְשׁוֹן קִירוֹב: **וְסוּלָה**
 מִנְּךָ עַל הַכּוֹתֵל: **שֵׁשׁ שְׁמֵי מִתְּחַלְלֵי**
 יוֹאֵל קוֹבֵלֵת וּמִתְנַדְּדֵת עֲלֵיו: **קִלְנֵי מֵרָא**
וְלֹא זוּ בִּלְבָד. בִּלָּל תַּעֲשֶׂה אֵלֶּה כָּל מִתִּים הֵם
 אֵין קוֹבְרִין רַשֵּׁעַ אֵלֶּל לְדִיק כִּךְ מִפְּרַשׁ לֵה
 ד'. כִּכֵּר תִּתְּכַפֵּר בְּמִיתָתוֹ וּבְזִיּוּתוֹ מִלְּקַטְ

תלויין כל כך והיו אומרים להן מפני הרבה גרים נתייירו באותו זמן ובקיש עצמות איהו ליקוט עצמות המלקט אבלים ולא נתחומי אבלים אלו הן

[illegible]

ובחילול שבת שמה' צנעה המאורס
 עון בן שטח לזורך שעה עשה: וא'
 או נשואה: וצועלה. דהיא בשריפה
 (א) היא באש תשרף היא ולא ב'
 בשריפה והן צמיחת הצועל כגון ב'
 שות לאחיו ולא לאחותו כדאמר באלו
 ויום והמזמינים את הראשונים בחנק
 ים עונש של מיתה שלא את המורה
 פס' סיג. גדר: לא שראוי לך. לדבר
 של ישראל שהיונים הם גזרים עלי'
 עין. נועץ: והעץ יוא. ממנה כמין
 המוקף סמוך וכמו מקפת וקורה לה
 ראשה אחד על החצץ ורשאה אחד
 יו צעו: מה לשון אומרה. באזהר לש'
 עלי. והיינו קללת קל לית אני קלי על
 ולא היו קוברין אותו בקברות אבותיו. לל'
 וה מקני שנים ולא ארבעה: נאעצל

מאות והומת ותלית אותו על עץ ור' אליעזר דרש הכי חטאו נהרג למעוטי בן סורר ומורה שעל סופו נהרג בן סורר ומורה להתלות. אמר ר' אליעזר מעשה בנין שנים ביום אחד והוא דן שמונים ביום אחד אמר

מסורת הש"ס

(א) צ"ל נחלה. רש
(ב) (קטור: כג: א) (ויק
ממ. וז"ל; ד) לעיל (ל
(ג) (תוספתא פ"ד)
והוספתא דנגעים פרק
י"ט (א) יבמות
(ד) (בבבא מציעא פ"א)
(ה) (מגילה טו: א) (בבבא
השנייה כ"ב: א) (א
השנייה ל"ג: א) מלת אמר
(ו) (תקומן ל"א: א)
(ז) (שמות פ"ח)
(ח) (נח: ד"ה ורבי
(ט) (בבבא: א) (אד"ה: א)
לחשבו; ו)
(י) (וע"פ חוק' ב"ק פ'
ד"ה כלל וטוס' ממות
ד"ה כל ומוספתא פסח
א)
ו: ד"ה אצל]

גליון הש"ס

גמ' או בבית כהן וזומ
זוממיה. עיין מכות דף
ע"א תוס' ד"ה זוממיה

הגהות הב"ח

(א) גמ' צבת כהן חזמ
חזממיה. נ"צ עי' צבת
ד"צ ע"א צתוס' ד"ה חזמ
בת כהן וכו' דהיינו הי
דליכא דין מיתה צבוט
(ב) תוס' ד"ה השתא וי
והא דלמריקין. נ"צ צב"ק
פ"ה ע"א:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

שכפרט מקלל לבדו
וולחו לא ויכין דמרת
הפרט מן הכלל אז
לכרי עובד עבודה זו
כן תחלה דמי לא
למקלל כל דבר בשני
כופרין הן בעיקר ושני
בסקירה וי אליצור ה
בקהל התורה ברוי ומע
והומת ותלית ריבה
מומת תליתיי כן קל
אלהים חלל מיטע
מומת מלהתלות
המקלל כלבד ואי ה
היה כהדי מיעוט כה
היה ממעטי כל מומ
תחילת וזולת עובד
דמי ליה כהדי מיע
השתא דמרחקי
וירחוקיט לכווי ש
נספח: **האיש** נתי

ולא האשה נתלית שנאמר
חטא איש ולא בן למעו
בן סורר ומורה הוי מי
שתלה נשים באשקלון :

(א) ע"ק דלעגין מה כחז דבינו ואשת ישראל הלא צבת כהן אין נ"מ כלל אם נשאת לישראל או להכן: (ב) צירושלמי לפנינו כהן וקדושין פ"ד הלשון להיפך בחילול השם כתיב לא תלין נבלתו וקדושת השם כתיב והמה הומתו וגו' ועי' צצצלי בימות דף ע"ט: